

ANTHONY McCARTEN

DEADLINE

Dertig dagen om
te overleven in een
miljoenenspel

XANDER

THRILLER

Anthony McCarten

Deadline

Zeven dagen voor 'Go Zero'

BOSTON, MASSACHUSETTS

De manshoge spiegel in het portaal, die de smalle toegangshal een idee van licht en ruimte moet geven, is vlekkerig van ouderdom, en de roestplekjes tasten de zilverlaag als een wondkorst aan. Maar dat is geen probleem voor de bewoners van deze sociale huurflats: leraren, lage ambtenaren, de eigenaar van een bakkerij en een zestal gepensioneerden, die al blij zijn dat de lift meestal werkt. Ze kunnen pauzeren en nog even een laatste controle verrichten voordat ze naar buiten gaan, zodat ze zeker weten dat de rokzoom niet in de panty is blijven zitten, de klep van de pet omhoog staat, er geen tandpasta op de kin zit, het haar niet alle kanten op piekt en er geen wc-papier aan de schoenen kleeft voordat ze de straat op stappen om door hun medeburgers te worden beoordeeld.

Aan het einde van de dag komt hij ook van pas. Als de bewoners de kou van de winderige straten van zich afschudden, hun jassen losmaken en hun brievenbussen legen, geeft de oude spiegel hun een eerste blik op de schade die de dag heeft aangericht.

De vrouw die net is binnengekomen kijkt er in een reflex naar. En dit laat de spiegel zien: midden dertig, zwart haar in een bob, een grote bril die vorig jaar weer modieus werd, een lange, wijde broek met sneakers en onder haar stevige voorjaarsjas uit de uitverkoop een stijf gestreken zwarte blouse met een wervelende bloemenprint. Haar uiterlijk verwijst naar wat ze is: een bibliothecaresse, of wat je je daarbij voorstelt. Een boekenwurm, met al die dichte knopen, maar onafhankelijk in de details: een grote halsketting met hanger, rinkelende oorbellen, een zegelring om haar pink. Misschien op weg naar een liefdadigheidsveiling in

een kerk of naar een anti-Trumpmanifestatie, wie zal het zeggen?

Ze opent haar brievenbus, haalt er een handvol enveloppen uit, duwt het deurtje dicht tot ze het vast hoort klikken en ziet dan dat het naamplaatje van de brievenbus een beetje scheef zit, en dus draait ze het weer recht.

K. Day
Appartement 10

De K is belangrijk. Niet de hele naam *Kaitlyn*. Alleen die ene initiaal om haar te identificeren: noem het maar Alleenstaande Vrouw Truc 273. Komt direct na met je sleutels (als wapen) in je hand naar huis lopen. Met *Kaitlyn Day* op de brievenbus of bij de bel vraag je om problemen. Iedere griezels die langsloopt weet nu dat er een alleenstaande vrouw in het gebouw woont en kan hier blijven rondhangen om te zien of ze gered, bespot, gevolgd, geneukt of vermoord moet worden.

Ze sorteert de post boven de prullenbak. Troep. Troep. Troep. Rekening. Troep. Rekening. En dan... Lieve God. Daar heb je het. Ja hoor.

Op de envelop staat *Ministerie van Binnenlandse Veiligheid*. Verrek, er zit zelfs een zegel op de achterkant. Ze dacht dat zulke dingen tegelijk met de Tudors verdwenen waren. Maar in de envelop zit goedkoop grauw papier, terwijl ze de kwaliteit van een bruiloftsuitnodiging had verwacht. Niettemin wel degelijk een uitnodiging.

Going Zero Bètatest staat bovenaan het papier, in vette, onderstreepte letters.

Beste mevrouw Day,

Gefeliciteerd! U bent geselecteerd als een van de tien deelnemers aan de Going Zero Bètatest van het Fusion Initiative, een partnerschap tussen WorldShare en de Amerikaanse regering.

Volgens de instructies begint de Going Zero Bètatest op 1 mei om 12.00 uur 's middags. Op dat moment ontvangen u en negen andere willekeurig geselecteerde deelnemers een bericht op het telefoonnummer van uw aanvraag met de boodschap 'Go Zero!'

Diezelfde dag om 14.00 uur worden uw naam, foto en adres verstrekt aan de gezamenlijke taskforce van het Fusion Initiative in Fusion Central in Washington, DC.

Gedurende de testperiode staat het u vrij alle stappen te ondernemen die u nodig acht – mits in overeenstemming met de wetten van de Verenigde Staten – om te voorkomen dat u wordt aangehouden door het arrestatieteam dat Fusion Central heeft uitgezonden om u op te sporen. Alle deelnemers aan de Going Zero Bètatest die op 31 mei om 12.00 uur nog niet zijn aangehouden, ontvangen een belastingvrije beloning van drie miljoen dollar (\$3.000.000).

Wij danken u voor uw patriottische inzet en voor uw belangrijke bijdrage aan de veiligheid van uw land.

Bijzondere voorwaarde: op straffe van diskwalificatie mag u niet verklaren, bekendmaken of beweren dat u deelneemt aan de Going Zero Bètatest, totdat u daarvoor schriftelijk toestemming hebt gekregen van ons bureau. Raadpleeg uw aanvraag voor meer informatie over uw geheimhoudingsovereenkomst (NDA), wettelijke verantwoordelijkheden en mogelijke sancties.

Kaitlyn kijkt op en ziet haar eigen spiegelbeeld weer in de spiegel. Een gewone vrouw, dertien in een dozijn. Maar de komende vijf weken moet ze een uitzonderlijke prestatie leveren.

Ben je gereed om perfect te zijn, Kaitlyn Day? vraagt ze zich af. Want dat zal ze nu moeten zijn.

Haar spiegelbeeld verraadt niets.

Ga naar boven, zegt ze tegen zichzelf. Controleer alles. Als het bevel voor Go Zero komt, moet ze gereed zijn om in een oogwenk voor iedereen onvindbaar te zijn. Zichzelf uitwissen. Van de aardbodem verdwijnen.

Wie doet zoiets, zomaar verdwijnen? Tja, dat gebeurt. Verdomme zeg, dat weet zij beter dan wie ook. Mensen kunnen zomaar opeens verdwenen zijn.

Ze moet gaan slapen. Dit kon voor een lange periode weleens een van de laatste nachten dat ze rustig in haar eigen bed slaapt. Een paar momenten lang verroert haar spiegelbeeld zich niet. Ze denkt na over wat haar te wachten staat. Dan verdwijnt het snel uit beeld.

7 dagen later: 20 minuten voor 'Go Zero'

FUSION CENTRAL, WASHINGTON, DC

Op 1 mei, om twintig minuten voor twaalf, wordt Justin Amari – geen ontbijt op, haren in de war – voor de ingang van Fusion Central, een kantoorcomplex dat een jaar eerder met een opvallende snelheid en geheimzinnigheid bij McPherson Square is verrezen, begroet door een welkomstcomité: 'Silicon Valleymiljardair Cy Baxter koopt huizenblok in centrum van Washington, brengt meer tijd door in de stad, redenen onbekend.'

Onder de gezichten ziet Justin ook de rechterhand van Cy Baxter, Erika Coogan, bijna even beroemd als hij en samen met Baxter medeoprichter van het moederbedrijf van Fusion, WorldShare. Ook een topper van jewelste, zij het op haar eigen subtiële manier.

'Nerveus?' vraagt Justin terwijl hij bij haar gaat staan.

Die vraag doet Erika verrast grijnzen.

'Ik heb vertrouwen in Cy en onze activiteiten hier,' zegt ze. Ze heeft een diepe stem, met nog een spoortje Texas erin. 'Maar vandaag ben ik absoluut zenuwachtig. Dit wordt echt groot. Enorm.'

Samen met andere kopstukken lopen ze door de hal van glas en staal en gaan via twee *high-security* controles de super beveiligde zone binnen, de zone zonder digitaal stof op je schoenen, zonder mobieltjes, zonder laptops, zonder Fitbit, zonder recorder in je balpendop, waarvan het atriumachtige centrum de Void wordt genoemd, de altijd actieve draaischijf vol speciale teams op de begane grond, die vanaf een aantal loopbruggen worden gemonitord.

Telkens weer is hij onder de indruk van de omvang ervan. Rillingen-over-de-ruggevoel. Een grote zaal vol beeldschermen waarin rijen

bureaus staan, bezet door de superslimme technici, dataspecialisten, inlichtingenagenten, programmeurs, hackers en talloze analisten uit de private en publieke sector die tezamen het voetvolk van het Fusion Initiative vormen. En vanaf een podium op de eerste verdieping dat voor Captain Kirk gemaakt lijkt, kijkt Cy Baxter vol nerveuze energie en trots op zijn formidabele levenswerk neer.

Ik ben degene die nerveus zou moeten zijn, denkt Justin. Het is tenslotte mijn baan die vandaag op het spel staat.

Alle schermen – desktop, tablet, telefoon, zelfs de enorme schermen op de achterwand – zijn zwart, in ruststand, en wachten... wachten... wachten om tot leven te komen.

Justin kijkt op zijn horloge. Nog vijftien minuten en negenenvijftig seconden... achteenvijftig... zevenenvijftig...

Als hij naar voren wordt gewenkt, loopt hij naar het podium waar Cy staat te wachten, eindelijk eens keurig in het pak, zodat de verzamelde menigte van vandaag verschoond blijft van zijn gebruikelijke puberale, nooit afgezworen uniform van sneakers, baggy jeans en een T-shirt met een inspirerende quote zoals WHY THE FUCK NOT?

Wie daar ook wacht, is Justins baas dr. Burt Walker, adjunct-directeur wetenschap en technologie bij de CIA. Hij en Cy staan daar met een blik alsof ze net de Theorie van Alles hebben ontdekt. Bij hen is ook Walkers voorganger (nu CEO van een of andere dreigingsanalysestart-up) dr. Sandra Cliffe, minder opgetogen, duidelijk niet overtuigd dat deze hele toestand zo'n geweldig idee is.

Walker maakt op Justin de indruk dat hij op zoek is naar een lint om door te knippen. Verkeerde tijdperk, Burt. Geen linten hier. De start van deze immens belangrijke bètatest zal worden ingeluid door zoiets banaals als een enkele muisklik, waarmee de tien uitverkoren kandidaten in deze geheime proef het sein Go Zero krijgen en zich onzichtbaar zullen maken. Ze moeten razendsnel van de radar verdwijnen, zonder ook maar een spoor achter te laten. Maar dat zal niet gemakkelijk zijn: om hen te vinden, en nog wel zo snel mogelijk, beschikken Cy Baxter en zijn team van cyberspeurders over een instrumentarium dat ongeënd is in de geschiedenis van de mensheid.

Ieder van de tien deelnemers – of Zero's, zoals het team ze noemt –

krijgt twee uur voorsprong, en geen seconde langer. Tijd waarin ze hun strategie in werking stellen, hoe die er ook uit mag zien, waarna Fusion meedogenloos naar hen op jacht gaat.

‘Een paar korte opmerkingen voordat we beginnen,’ zegt Cy met gedragen, versterkte stem. Hij is vijfenveertig en nog steeds jongensachtig, met een licht voorovergebogen lichaam, het gewicht op de tenen alsof hij het elk moment op een lopen kan zetten. ‘Ten eerste dank aan onze vrienden bij de CIA voor dit werkelijk historische publiek-private partnerschap.’

Zijn blik blijft via Justin op dr. Walker en dr. Cliffe rusten, en hij knikt ze veelbetekend toe. ‘Ik ben natuurlijk ook alle investeerders dankbaar die ons hun vertrouwen hebben geschonken en van wie enkelen hier vandaag aanwezig zijn.’ Een knipoog naar de reeks kostuums op de eerste rij in zijn publiek. ‘Maar vooral dank aan jullie allemaal, het Fusionteam, voor jullie onvermoeibare inspanningen en creativiteit.’

Het Fusionpersoneel applaudisseert. Hier op het hoofdkwartier werken bijna duizend van deze experts op hun vakgebied, die over superieure technologische wapens en ruime juridische bevoegdheden beschikken, maar ze worden daarnaast ondersteund door duizenden anderen in het veld: de arrestatieteams die verspreid over de hele landkaart gereedstaan om toe te slaan. Cy Baxter heeft elk team op het hart gedrukt dat het vooral te doen is om de *snelheid* van deze successen, evenals de *middelen* waarmee ze die zullen behalen.

‘We staan voor een serieuze uitdaging. De komende dertig dagen zullen het lot bepalen van een tienjarig commitment van de CIA om fondsen ter beschikking te stellen voor deze relatie, waarin de publieke inlichtingenvergaring met het vernuft van de vrije markt samensmelt. Hij pauzeert even en lijkt zijn volgende woorden zorgvuldig af te wegen. ‘Alles wat jullie zien... dit gehele complex’ – hij zwaait met zijn hand om het atrium op de begane grond te omvatten en de drie verdiepingen onder hen aan te duiden, waar het vol staat met zoemende servers in geklimatiseerde rekken en waar 932 zorgvuldig uitgekozen medewerkers (stuk voor stuk zorgvuldig nagetrokken door de CIA) werkzaam zijn in de commandokamers, VR-suites, dronecontrole-

kamers, onderzoeksruimten, kantine en kantoren – ‘zal niets meer waard zijn als we falen. Voor mij persoonlijk is dit project het belangrijkste waar ik ooit aan zal deelnemen. Punt uit.’

Begroet met applaus.

‘Toen ik voor het eerst werd benaderd om te zien of ik me een publiek-privaat partnerschap kon voorstellen dat de veiligheids- en bewakingsdiensten van dit land naar een geheel nieuw niveau kon tillen, naar een onvergelijkbaar niveau zelfs, wierp ik een blik op de adjunct-directeur hier... en dr. Cliffe, die zich misschien mijn reactie nog herinnert... Ik geloof dat je zei... ja toch?... “Je neemt me in de zeik!”

Gelach op commando.

‘Maar ik denk... ik denk dat Orville Wright vast iets dergelijks tegen zijn broer gezegd zal hebben, of Oppenheimer toen hij de opdracht kreeg een bom te fabriceren, of Isaac Newton toen hem werd gevraagd te bepalen welke kant boven is.’

Nog meer gelach.

Hij grijnst, een verrassend innemende lach. ‘Je weet niet dat je het kunt totdat je het kunt. Ja toch? “Echt niet” gaat altijd vooraf aan “uiteraard”. Maar ondanks ons vertrouwen en alle inspanningen van iedereen in deze ruimte weten we nog steeds niet honderd procent zeker of we het kunnen. Vandaar deze bètatest. Dus allemaal aan de slag. Steek die lont in het kruitvat en laat maar zien wat jullie kunnen.’

Langdurig applaus. Cy houdt van deze lui en zij houden ook van hem, en met reden.

Terwijl Justin zijn blik op Cy gericht houdt, vraagt hij zich af: hoe rijk is deze man? Niemand weet het zeker. Zijn biografie is obscuur. Details zijn schaars. Waar hij precies geboren is? Zelfs daarover bestaat verwarring. Cy zegt Chicago, maar heeft geen geboortecertificaat aangeleverd om de geruchten te ontkrachten dat zijn Slowaakse moeder haar enige kind op zevenjarige leeftijd naar de Verenigde Staten heeft meegenomen. Toen Cy onlangs door Ravensburger werd benaderd omdat ze een puzzel van duizend stukjes van hem uitbrachten – met de armen in de lucht voor een Jeff Bezosraket, gereed om de WorldShare-satellieten in een baan om de aarde te brengen – had het publiek eindelijk de kans om met begerige vingers en zoekende blik een duidelijk

beeld van deze man samen te stellen, wat tot op dat moment een zuiver mentale uitdaging was geweest.

Justin heeft hem van een afstand bestudeerd, de feiten verzameld. Uit tijdschriftprofielen, die steevast vleierend zijn, komt een trage leerling naar voren, iemand die pas heel laat leert welke vork hij moet gebruiken en hoe je een woord zoals ‘*niche*’ uit moet spreken (Cy: ‘*nitch*’). IQ van 168, dat wel. Een eenzame jongen, vaak gepest, niet onknap, hoewel zijn kleine ogen licht asymmetrisch waren en zijn ellebogen en schenen vlekkerig door eczeem. Begon al vroeg met computers en surfte mee op de techgolf. Bouwde de zolderkameronderneming uit tot een bedrijf dat op zijn zesentwintigste een waarde van twaalf miljard dollar had, en daarna begon het pas goed. Aanvankelijk speerpunt: revolutionaire technologie en sociale netwerken. Ontwikkelde WorldShare van een bescheiden, vriendelijk medium om informatie uit te wisselen – ‘Wil je afspreken?’ ‘Natuurlijk, best hoor’ – tot een wereldwijd vriendschapsecosysteem en waaierde van daaruit snel in alle richtingen uit, waarbij hij de winst in riskantere ondernemingen investeerde, alsof hij op snelle hazewindhonden wedde.

Wall Street was meteen dol op deze visionaire whizzkid en pompte geld in zijn escapades: cyberbeveiliging, bewakingscamera’s voor thuis, alarmsystemen, publieke bewakingsinstrumenten en zelfs communicatiesatellieten. Na tien jaar was hij zo rijk als Midas, maar hij liep er nooit mee te koop (nooit gefotografeerd tijdens de Parijse modeweek, geen Hollywoodvrienden, geen gigantisch jacht of privéjet), en ondertussen investeerde hij stilletjes, zonder onnodige publiciteit, ook fors in een groene, gezonde toekomst, niet alleen op aarde maar zelfs interplanetair. Nu financiert hij onderzoek naar zonne-energie, verlenging van de levensduur van batterijen en transparante cryptovaluta voor de Federal Reserve, terwijl hij ook in de modulaire kernreactoren is gedoken om uiteindelijk een einde te maken aan het fossiele tijdperk. Wat Cy zo geliefd maakt bij sommigen, behalve zijn genialiteit en ondanks zijn rijkdom, is hoe hij zichzelf en zijn vermogen ten volle lijkt te willen inzetten om de wereld vooruit te helpen, terwijl hij zich ook had kunnen beperken tot surfen of zo. Of zich in een raket de ruimte in had kunnen laten schieten.

En hij is niet alleen maar een workaholic. Hij maakt ook tijd vrij voor zijn privéleven: speelt basgitaar in een indie-kwartet en werkt zich twee keer per week in het zweet op de openbare tennisbaan in Palo Alto. Qua relaties wordt tot nu toe slechts één vrouw met hem in verband gebracht, namelijk Erika Coogan. Hij heeft in *Men's Health* ooit gezegd dat hij in meditatie het broodnodige evenwicht vindt. Hij kan de lotushouding urenlang volhouden en ruim een kwartier lang planken. (Toen de media dit betwistten, diende hij ze van repliek met een livestream van drieëntwintig minuten.) Hij is uiteindelijk een cultheld geworden: een gezond hoofd en een al even gezond hart.

Een hele prestatie, moet Justin erkennen, dat een miljardair in dit tijdperk, waarin bewondering not done is, zoveel kan binnenharken en bereiken en toch zo weinig verachting opwekt. Hij kan slechts concluderen dat dat het zoveelste bewijs is dat je vooral niet aan de grote klok moet hangen waar je allemaal mee bezig bent.

18 minuten voor 'Go Zero'

89 MARLBOROUGH STREET, KAITLYN DAYS APPARTEMENT, BOSTON,
MASSACHUSETTS

De klok lijkt nu stil te staan. De tijd kruipt voort, krimpt ineen, en net als ze zeker weet dat er iets mis is, dat er een rimpeling in het patroon zit, springt de secondewijzer weer vooruit. Ze nestelt zich aan het eind van de bank met een deken over haar knieën en een boek in haar hand, een boek waarvan ze zich niet eens kan herinneren dat ze het heeft opgepakt en dat lang onopgemerkt op de overvolle salontafel heeft gelegen tussen alle tijdschriften die over elkaar heen liggen, als aardlagen na een aardbeving: de *Atlantic*, de *New York Review of Books*, de *New Yorker*.

Maar ze leest niet, ze beraadt zich: dit is een slecht idee, dit is een briljant idee, dit is krankzinnig. Dit is haar beste kans, haar laatste kans, als golven die op het strand slaan en terugwijken.

Vergeeten. Onthouden. De gedachten buitelen zo snel over elkaar heen dat ze zich er niet aan vast kan klampen.

Rugzak

Slaapzak

Wandelschoenen

6 T-shirts

1 extra spijkerbroek

Anna Karenina

Haal adem, meid, zegt ze tegen zichzelf. Adem langzaam in. Vergeet niet wie je bent. Ik ben Kaitlyn Day, fluistert ze, als een mantra. Drieëndertig jaar oud, verjaardag 21 september, persoonsnummer 029-12-

2325. Deze vertrouwde feiten zijn een heilzame olie, een balsem, een gebedsmolen, een boei om aan vast te houden, en eindelijk voelt ze hoe haar longen volstromen en de zuurstof in haar bloed vloeit.

Wegenkaarten
Puptentje
Gasfornuis
Pan
Gezichtsmasker
Telefoon K
Telefoon J
Kompas
Voedsel in blik
Bestek
Trailmix
Blikopener
Tampons
Zeep
Tandpasta
Zaklamp
Batterijen
Waterfles

Kaitlyn Elizabeth Day. Geboren en getogen in Boston. Ouders overleden. Twee broers, allebei uit het oog verloren. Zij houden van sport, zij houdt van boeken. Zij hebben werk in de bouw gevonden, zij werd bibliothecaresse. Zij schreeuwen naar de tv, zij schrijft naar senatoren. Zij hebben geen verbeelding, Kaitlyn heeft daar te veel van. In feite heeft Kaitlyn veel te veel verbeelding, soms zelfs zoveel dat haar brein op hol slaat en met witte pilletjes in toom moet worden gehouden.

Ze heeft een plan, en dat plan moet slagen. Dat móét. Het wordt echt leuk, zegt ze tegen zichzelf. Het wordt ook angstaanjagend.

2 minuten voor 'Go Zero'

FUSION CENTRAL, WASHINGTON, DC

'Ik wil eindigen met een overweging. Een laatste overweging.' Cy Baxter pauzeert om zijn publiek te overzien. Wat is hij daar toch goed in, denkt Justin, zo beheerst. Een beetje onhandig maar op een vertedende manier, de resten van een jeugd zonder vrienden zijn nog steeds zichtbaar. Te veel tijd doorgebracht met programmeren, niet gevoelig voor de kreten in de verte op de speelplaats, en dan een paar jaar later al honderdduizend dollar op de bank, maar geen date voor het schoolbal.

'Vandaag gaat het niet alleen om een haalbaarheidsproef of zelfs een kans om onze partners...' – hij draait zich om en knikt naar de twee gerespecteerde CIA-kopstukken die het podium met hem delen – 'te laten zien waartoe we in staat zijn als we onze resources bundelen en samenwerken... hoewel dat ook zeker het geval is, en dat zullen we ook laten zien. Maar vandaag willen we vooral een partnerschap verwelkomen waar we al jaren aan werken en waarin de gecombineerde expertise van politie en justitie, de krijgsmacht en de veiligheidsinstanties – NSA, CIA, FBI, DHS – voor het eerst wordt geïntegreerd met de hacker- en socialemediacommunity's, en dat allemaal gecoördineerd door de briljante breinen van de crew hier bij WorldShare.'

Een lauw applaus van het bedrijfsleven.

'Daar zijn ze, het moederbedrijf van Fusion!... En allemaal samen-gevoegd tot een nog nimmer vertoonde, allesomvattende intelligente datasharingmatrix. Cool, niet?' Hij kijkt zijn CIA-geldschietters weer aan met een vriendelijke collegiale grijns, die laat zien hoe ongelooflijk soepel dit project tot nu toe is verlopen. 'Afsluitend kunnen we zeggen

dat onze bijna absurde doelstelling in wezen eenvoudig was: het leven een stuk onaangenamer maken voor de slechteriken en een stuk gemakkelijker voor iedereen van goede wil, met de meest geavanceerde technologie. Natuurlijk geven we om privacy. De helft van wat we hier bij WorldShare doen is ieders privacy beschermen. Maar als je niets verkeerd doet, wat voor vijftien procent van ons geldt, dan ben je mogelijk eerder bereid een deel van dat heilige recht op te geven in ruil voor meer veiligheid, vrede, recht en orde. Ik zal jullie vertellen wie het meest om het beschermen van de privacy geven: de slechteriken. Ze hebben die nodig om zich te verbergen. 9/11 dwong ons om het wankеле evenwicht tussen particuliere privacy en openbare veiligheid te heroverwegen. Toentertijd beschikten we over alle benodigde data om die catastrofe te voorkomen, maar het ontbrak ons aan de wil en de middelen om die inlichtingen te verzamelen. Vandaag hebben we in dit gebouw als nimmer tevoren de wil en de middelen samengebracht.' Alsof het om een verkiezingsbijeenkomst gaat, besluit hij met iets onverwachts: 'Moge God Amerika en onze troepen zegenen! En nu... aan de slag.'

Hierop wijst hij op een digitale weergave van een grote analoge klok die op de muur achter hem wordt geprojecteerd, waarbij de laatste seconden voor het middaguur verstrijken in de vorm van een secondewijzer die naar de minuten- en urenwijzers toe klimt en zich daarmee samenvoegt.

Klokslag twaalf uur spreekt Cy de bezielende woorden 'Go Zero', en synchroon daarmee wordt ergens in de ingewanden van het gebouw met een muisklik een bericht naar tien mobiele telefoons in heel Amerika verstuurd: een zinnetje van twee woorden dat bijna rijmt. De onderduikers hebben nu twee uur de tijd voordat de zoekteams op pad gaan om hen te vinden.